

Taktiež je tento rozpor formálne na ujmu obžalovaného A., lebo skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom rozporu vo výroku porotcov, tvoria formálne skutkový podklad pre posudzovanie k tomu sa vzťahujúcej právnej otázky na silné rozčúlenie.

Pri tom sa poznamenáva, že do tretej skutkovej otázky bola s porušením predpisov §§ 5 a 6 por. nov. nesprávne pojatá náležitosť, či obžalovaný konal zo strachu, lebo tu nejde o skutkovú okolnosť, ale o právny pojem, ktorý do skutkovej otázky nepatrí a zrejme mal len vyjadriť to, k čomu smerovala právna otázka na silné rozčúlenie.

Je preto u oboch obžalovaných uvedený rozpor na ich ujmu a v smysle odst. 4, veta druhá § 29 por. nov. musel najvyšší súd tento zmätok vziať v úvahu z úradnej povinnosti.

Čís. 5906.

Je »Istivým zaslepovaním« podľa § 201 b) tr. zák., utvrzoval-li kdo osobu zbavenou svéprávnosti pro slabomyslnost v jejím mylném názoru, že jest oprávněna volně rozhodovati o svém majetku.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Zm I 1232/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 lit. b) tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o vývody věnované číselně uplatňovanému důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., dlužno uvésti toto:

Námítka stížnosti, že nelze spatřovati v tom, že obžalovaný přijal od slabomyslné M. dar (pozn. red.: vkladní knížku na 11.000 Kč), »Istivé zaslepování« po rozumu § 201 b) tr. zák., je bezpředmětná, ježto rozsudek nikde nepraví, že se obžalovaný dopustil »Istivého zaslepování« ve smyslu § 201 b) tr. zák. již tím, že dar od slabomyslné M. přijal, nýbrž spatřuje »Istivé zaslepování« podle posléze citovaného ustanovení zákona v tom, že obžalovaný věda, že M. je pro slabomyslnost zbavena svéprávnosti a dána pod opatrovnictví a že není v důsledku toho oprávněna svým majetkem volně nakládati, utvrzoval ji před přijetím daru v jejím mylném názoru, že jest oprávněna svým majetkem volně disponovati, a rozumí, jak plyne z prvé věty odstavce rozhodovacích důvodů počínajícího slovy »To vše přesvědčuje soud...«, tímto obžalovanému za vinu kladeným utvrzováním M. v jejím mylném názoru zřejmě aktivní činnost obžalovaného, jež směřovala k utvrzování M. v uvedeném mylném názoru a byla k tomu způsobilá, nikoli nějaké pasivní chování obžalovaného.

Toto rozsudkem předpokládané aktivní jednání obžalovaného odpovídá pojmu »Istivého zaslepování« po rozumu § 201 b) tr. zák.

Netřeba se proto dále zabývatí právním názorem nalézacího soudu, že pod pojem »Istivého zaslepování« podle § 201 b) tr. zák. spadá i prosté Istivé ponechání osoby slabého rozumu v jejím mylném názoru, t. j. pasivní chování pachatelovo, kdyžtž rozsudek, jak bylo již uvedeno, zjišťuje, že obžalovaný musil M. a k t i v n í m j e d n á n í m v jejím mylném názoru utvrzovati, t. j. že ji tímto způsobem v jejím mylném názoru utvrzoval.

Námítka stížnosti, že obžalovaný nejednal ve zlém úmyslu, jehož je třeba ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 b) tr. zák., je bezdůvodná; neboť skutečnosti rozsudkem zjištěné, že obžalovaný utvrzoval M. věda, že je pro slabomyslnost zbavena svéprávnosti a dána pod opatrovnictví, v jejím mylném mínění, že jest oprávněna svým majetkem volně disponovati, že přijal pak od ní dar, že nezpravil o tom opatrovnický soud a že byv tímto soudem vyzván, aby mu přijatou částku, případně vkladní knížku vydal, odepřel tak učiniti, ospravedlňují právní závěr, že obžalovaný jednal ve zlém úmyslu, jenž se vyžaduje ke skutkové podstatě trestného činu, jímž byl uznán vinným, t. j. že jednal v tom úmyslu, aby přiměl slabomyslnou M. Istivým zaslepováním k poskytnutí daru a tím jí způsobil majetkovou škodu ve vyšší hodnoty daru, jež od ní přijal.

Čís. 5907.

Právem, jehož poškození přichází v úvahu s hlediska § 197 tr. zák., je také právo státu dohlížeti na zachovávání předpisů pro dovoz cizozemských cenných papírů (§ 2 zákona čís. 7/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. fin. čís. 141/1934 Sb. z. a n.) a předpisů vlád. nař. čís. 351/1919 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Zm II 59/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu ve smyslu §§ 8, 197, 199 d) tr. z. a nedokonaného svádění ke zločinu spoluviny na podvodu podle §§ 9, 5, 197, 199 lit. d) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek praví ve výroku enunciátu, odsuzujícím stěžovatele a spoluobžalovaného B. pro zločin nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák., že obžalovaní jednali v úmyslu směřujícím k poškození státu na jeho »dohlédacím právu«. Tímto »dohlédacím právem« rozumí rozsudek, jak vysvítá z rozhodovacích důvodů, právo státu dohlížeti na zachovávání předpisů pro dovoz cizozemských cenných papírů — § 2 zák. ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 Sb. z. a n. z roku 1924, ve znění vyhlášeném vyhláškou ministra financí ze dne 8. července 1934, čís. 141 Sb. z. a n., zmocňuje vládu, aby tyto předpisy nařízením sta-